

Ana Torroja: «Sentia que fins aquí havia arribat, però també que volia explicar-ho»

La veu de Mecano porta al Cap Roig el primer àlbum en solitari escrit íntegrament per ella, i segueix en forma: «No tinc ni idea quan diré adeu, si és que mai ho faig»

Gira que ve d'un disc que és el primer que compon sencer vostè mateixa... Això era un somni que tenia, però del que no era conscient. Vaig descobrir-ho fullejant el llibre Los tesoros de Mecano, en una resposta que vaig donar els anys vuitanta. Devia planar al meu subconscient, perquè sense haver-m'ho plantejat, ara ha sortit. L'àlbum surt de coses que volia explicar i només podia explicar jo. Ho faig de bracet d'altres autors que m'han fet sentir molt còmoda, perquè no és fàcil obrir-se amb algú que coneixes poc o gens. Quan parla d'obrir-se, creu que s'ha trobat a vostè mateixa, en aquest àlbum? Exactament. Soc molt prudent, per naturalesa, i no em sentia segura, però era una necessitat vital. Sempre hi parlo de coses que m'afecten, a vegades en primera persona i a vegades en tercera, per algú que em toca de prop. Ha sigut molt terapèutic, catàrtic, perquè en aquesta professió una passa moltes estones sola, i una va al paper simplement per explicar-li coses, que es converteixen en cançons, i en aquest cas deu. Se n'ha guardat alguna, més enllà de les publicades? En vaig deixar dues fora, però les he tornat a escoltar i només em funciona la lletra. La música, no. Al final de l'any, el disc tenia dotze cançons, i estava tan implicada que vaig fer una cosa que no havia fet mai i va sortir bé: Un rànquing amb la gent del meu voltant, marit, filla, nebots, tiets, amics, oficina de la meva mànager... Va haver-hi deu cançons que eren sempre les més escollides i, amb el temps, agafant perspectiva, he vist que no en falta ni sobra cap. Un dels temes més destacats, «La Maleta», és una mena de conversa entre Ana de Mecano i Ana Torroja, com es relaciona amb les seves dues facetes? Algunes cançons són converses amb mi mateixa, i aquesta n'és una. Vaig pensar de dir-li així, al disc, i tot. Ana de Mecano va haver de deixar pas a Ana Torroja, sobretot perquè jo pogués trobar la meua identitat com a solista. En aquesta recerca, m'he adonat que la meua identitat és la meua veu, que fa que qualsevol cosa que toqui es converteixi en una cançó d'Ana Torroja. Però, venint d'on venia, era impossible separar una Ana de l'altra. Als concerts la gent em diu que les meves cançons i les de Mecano es barregen bé. Al final, soc això, soc les dues. Com dic en la cançó, «como turista sin un pista, mi vida continuó». Així i tot, un tema com «Cuanto me falta» parla de moments en què es va plantejar la retirada... Sí, i fixa't que aquesta cançó va sortir abans de l'altra. Va ser la segona, després de «Se ha acabado el show». Tenia aquesta revolució al meu cap, que per un costat em deia que sentia que fins aquí havia arribat i ja no tenia res a explicar, i per l'altre em deia, justament, que ho expliqués. Quant em falta per viure? Quan es jubila una artista? Quantes coses més he d'explicar? En algun moment voldré plegar definitivament, però és una decisió molt difícil, perquè sento que deixes el públic orfe i t'entra una mena de pena. Quan m'ho plantejava de veritat, vaig pensar, i això com es fa? És a dir, com deixar la música després de tota una vida? No m'ho sé imaginar, aquest és el problema (riu)! Hi ha artistes que, si deixen la música, senten que és com morir. A mi hi ha moltes coses que m'omplen, altres que no, però sí que la música és una part importantíssima de mi, és vital. Seria molt difícil viure sense música, així que no tinc ni idea quan diré adeu, si és que mai dic adeu. Quan va dir «hola», el món de la música era ben diferent. Què li semblen la indústria actual i els algoritmes? Ho accepto i m'adapto, perquè no hi ha una altra opció, és el que hi ha. Em resulta molt complicat, perquè costa trobar un espai. No només perquè tu el busquis, sinó perquè la gent et trobi, o que li apareguis. Encara hi ha gent que no sap que segueix cantant cançons de Mecano als concerts, o que vinc a Espanya de gira. Per això és important comptar amb vosaltres, la premsa, la comunicació, encara que avui hi hagi moltes formes de fer-ho. S'ha d'intentar abastar tot, i després deixar-ho a la sort, o a l'algoritme (riu)! És veritat que hi ha moltes opcions, però també molts trucs... Un dels que està de moda és el d'una escenografia i posada en escena potents... En aquesta gira la posada en escena vol dur

el públic de viatge. Tota la part visual està treballada amb gent molt jove, de Mèxic, i són vídeos més conceptuals que acompanyen les cançons perquè la gent pugui entrar en cadascuna. Sempre miro de fer alguna cosa diferent, intentar sorprendre dins les meves possibilitats, perquè ara estic d'indie i s'ha de retallar. Per fer, faria qualsevol cosa. La gent se sorprèn molt, així que espero que ho trobin bonic. Els qui sí tenen grans possibilitats són estrelles com Bad Bunny o Rosalía, li agraden els seus xous? Són dues coses molt diferents, però em fascinen. El concepte de Rosalía, per a mi, és d'un altre planeta, i el de Bad Bunny una festa a casa seva. M'encanten. Crec que els concerts, avui, són més que música, l'espectacle forma part del xou. Estem mal acostumant la gent (riu)! Cada cop ens exigiran més! En fi, és realment una part important, acompanya molt. Llavors hi ha concerts, com el del Palau de la Música, en què evidentment no et deixen muntar escenografia i has de portar cançons que la gent pugui cantar i recordi, revivint moments importants de la seva vida. Però l'escenografia forma una part important i sempre he volgut donar-li aquesta qualitat, fer coses diferents a les que feia abans. Amb Mecano, ja la feien grossa, també... Muntàvem coses força espectaculars pel que hi havia en l'època, sí. Avui seria una història diferent, perquè la tecnologia ha avançat molt i podríem fer ves a saber què, però, modèstia a banda, els nostres concerts tenien un nivell internacional. Recordo en Nacho (Cano) baixant del sostre amb una papallona. Parlem d'escenografia, però aquí a Girona, al Cap Roig, el mar serà un bon teló de fons... M'encanta! Soc un animal de natura. Tot el que sigui natura, el mar, m'encanta... Els meus cognoms són de costa. Soc tota de mar. Els escenaris naturals són un plus pels concerts, respiren un aire pur, preciós, que jo vinc de Mèxic i estem una mica contaminats! Com hi viu, a Ciutat de Mèxic? És una ciutat molt diversa, és com la Nova York de llatinoamèrica. El país és increïble en totes les seves facetes i tradicions. El mexicà és una persona apapachadora, com diuen allà, t'obren els braços des del primer dia i et fan sentir com a casa. La ciutat és molt gran, no para mai, i a vegades necessito escapar-me'n. Hi ha de tot, a totes hores, i per a tots. És molt divertit. Musicalment, tot passa per allà, és espectacular, culturalment. I el títol de marquesa, tot i els seus orígens, què li fa sentir? Orgull. És una cosa que em recordeu des de la premsa, perquè és un títol heretat del pare i l'avi, no m'ha canviat i el duc amb el cap ben alt. n

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/08/14/ana-torroja-sentia-fins-havia-133326934.html>